

Bandes de so Oscars 2006: de tots colors

Hazael González

El buen alemán

enguany, més que mai, els premis més esperats del món del cinema han estat de tots colors: blancs i negres, perquè han estat uns guardons que ens han deixat per una banda prou satisfets, i per altra més decebuts d'allò que estàvem acostumats darrerament... i això, sens dubte, és dir molt. No cal tornar a dir les coses de sempre, que tots els premis són premis i que darrera ells s'amaguen tants d'interessos que no es pot esperar que hi hagi cap miracle..., però tampoc és necessari tornar a dir que cada any hi posem la mateixa il·lusió perquè, vulguem o no, els Oscar encara són un bell somni.

Començarem pel blanc, és a dir, per les bones notícies: molts d'anys ha hagut d'esperar el maestro Ennio Morricone per poder tenir l'estàtua daurada a les mans, perquè encara que hagi estat proposat ni més ni menys que cinc vegades a la categoria reina (la darrera d'elles per *Malena* —*Malena*, Giuseppe Tornatore, 2000—, fa ben pocs anys), ha hagut d'esperar que li donessin un premi honorífic, aquell Oscar que cada any dona l'Acadèmia de Hollywood a un únic gran professional per la seva contribució al món del cinema. És un premi que no moltes vegades s'ha donat a un músic de cine,

la qual cosa ens posa més contents encara: ja era ben hora, i millor que li hagin donat així, amb tot el mèrit del món... encara que el mestre ja va dir que als seus quasi vuitanta anys ja no li fa massa il·lusió.

Anem però a la categoria de sempre, la Millor Banda Sonora Original, on enguany tampoc hi havia cap John Williams (les tradicions es van perdent...). El primer que hem de dir, per descomptat, és la gran notícia: per segon any consecutiu, un compositor espanyol ha estat proposat! Es tracta, és clar, de Javier Navarrete, qui ha sabut conquerir el cor i les orelles de Hollywood amb la seva preciosa música per a *El Laberinto del Fauno* (Guillermo del Toro, 2006), una gran banda sonora que, encara que hi havia qualque possibilitat (la pel·lícula es va emportar, entre d'altres, el premi al Millor Maquillatge), tampoc ens pensàvem que poguéssim guanyar... L'altre proposat nou de trinca era però més conegut: Alexandre Desplat, per *La Reina* (*The Queen*, Stephen Frears, 2006), un compositor que aquest mateix any s'ha fet amb un premi tan prestigiós com és el Globus d'Or per la seva feina a *El Velo Pintado* (*The Painted Veil*, John Curran, 2006). I els altres tres ja eren tots repetidors: un veterà il·lustre com Thomas Newman (proposat per *El Buen Alemán* —*The Good German*, Steven Soderberg, 2006—, qui ja porta a la butxaca vuit proposicions i cap premi), el polifacètic Philip Glass (per *Diario de un Escándalo* —*Notes on a Scandal*, Richard Eyre, 2006—, tercera proposició a un premi que tampoc no ha guanyat mai), i...

Sens dubte, és injust: és injust que un compositor com Gustavo Santaolalla, bastant anodí i sense més mèrits que trobar-se justament al lloc adequat, s'hagi emportat el premi per segon any consecutiu, per la música de *Babel* (Alejandro González Iñárritu, 2006), que semblen els retalls que no va utilitzar al seu anterior treball *Brokeback Mountain*, *En Terreno Vedado* (*Brokeback Mountain*, Ang Lee, 2005), aquell que va ser la seva primera proposició i premi Oscar... Massa vegades hem vist com el premi de Millor Banda Sonora serveix com una mena de comodí per premiar una pel·lícula que té moltes proposicions i cap premi, i li donen aquest com una consolació, la qual cosa és injusta pels professionals músics i també pel públic. En fi, així és Hollywood... però enguany han estat moltes les veus que s'han aixecat en contra d'un premi realment molt immerescut.

Per acabar, el premi a la Millor Cançó ha estat per "I need to wake up", composta per Melissa Etheridge, de la pel·lícula documental *Una Verdad Incómoda* (*An Inconvenient Truth*, Davis Guggenheim, 2006), protagonitzada pel polític (i ara ecologista) Al Gore. ■